

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 października 2021 r.

w Warszawie

sprawy J. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia postojowego

na skutek odwołania J. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 26 stycznia 2021 r. znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że J. N. nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego świadczenia postojowego w kwocie 632,96 (sześćset trzydzieści dwa 96/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

UZASADNIENIE

W dniu 9 lutym 2021 r. **J. N.** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 stycznia 2021 r. znak: (...) wnosząc o zmianę decyzji i zwolnienie go z obowiązku zwrotu świadczenia postojowego wypłaconego 30 czerwca 2020 r. w kwocie 632,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie jako nie mającego podstawy prawnej. Odwołujący wyjaśnił, że na podstawie ww. decyzji organ rentowy zobowiązał go do zwrotu świadczenia postojowego w kwocie 632,96 stanowiącej różnicę pomiędzy wypłaconym w maksymalnej kwocie świadczeniem, a świadczeniem według ZUS należnym. Organ rentowy nie wskazał przy tym przyczyn z których zleceniodawca w sposób błędny wskazał wysokość osiągniętego przez niego przychodu, jednak w ocenie odwołującego przyczyną tego stanu rzeczy były zapewne różnice interpretacyjne sformułowania „data złożenia wniosku o świadczenie postojowe”. Za tą datę zdaniem odwołującego należy przyjmować datę złożenia wniosku przez zleceniobiorcę, natomiast zleceniodawca jest w tym zakresie jedynie pośrednikiem, przekazicielem wniosku. Odwołujący wskazał przy tym, że wniosek o przyznanie mu świadczenia postojowego złożył zleceniodawcy w kwietniu, z kolei zleceniodawca złożył wniosek w ZUS w czerwcu (odwołanie k. 3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 4 marca 2021 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie. Zgodnie ze stanowiskiem organu rentowego interpretacja odwołującego co do daty złożenia wniosku jest błędna, a w sprawie należy odwołać się do norm regulujących postępowanie administracyjne, tj. art. 61 § 3 k.p.a. Data złożenia wniosku do ZUS, jako podmiotu umocowanego do rozpatrywania wniosków i ustalania prawa do świadczeń, determinuje zakres informacji jaki należy wskazać w treści wniosku. W ocenie organu data złożenia wniosku przez osobę wykonującą umowę cywilnoprawną do zamawiającego zleceniodawcy nie ma znaczenia, gdyż istotna jest data złożenia wniosku przez zleceniodawcę. W realiach niniejszej sprawy zleceniodawca

uznał, że wiąże go data złożenia wniosku przez zleceniobiorcy do zleceniodawcy, wobec czego wykazał przychód uzyskany przez zleceniobiorcę w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku do zleceniodawcy, nie zaś miesiąc złożenia wniosku przez zleceniodawcę do organu rentowego. Zatem do prawidłowej kwoty 0,00 zł płatnik wskazał kwotę 1.447,04 zł. Skutek powyższego organ przyznał odwołującemu świadczenie w wysokości kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu z za pracę w 2020 roku zamiast kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu z tytułu wykonywania umowy cywilnoprawnej. Różnica między kwotą 2.080 zł a 1.447,04 zł jest zatem świadczeniem nienależnym, bowiem zgodnie z art. 15zx ust. 2 pkt 3 ustawy o przeciwdziałaniu (...)19 za nienależnie pobrane świadczenie postojowe uważa się świadczenie wypłacone w kwocie wyższej niż należna (odpowiedź na odwołanie k. 6-7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. N. jest związany umową zlecenie z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. (pismo (...) Sp. z o.o. z 20.05.2020 r. – akta rentowe).

W dniu 22 czerwca 2020 r. (...) Sp. z o.o. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek J. N. z dnia 30 kwietnia 2020 r. o świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym (...)10 dla umów cywilnoprawnych. We wniosku wskazano, że miesięczny przychód wynikający z umowy wynosi 1.447,04 zł, i tyle samo wyniósł przychód w osiągnięty w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku. Zgodnie z oświadczeniem zawartym we wniosku wysokość uzyskanych przychodów z innych umów cywilnoprawnych w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku wynosi 0,00 zł (wniosek o świadczenie postojowe – akta rentowe).

Po rozpoznaniu wniosku, w dniu 30 czerwca 2020 r. ZUS (...) Oddział w W. wypłacił odwołującemu świadczenie postojowe w wysokości 2.080,00 zł (wniosek o świadczenie postojowe; decyzja ZUS z 25.01.2021 r. – akta rentowe).

W listopadzie 2020 roku (...) Sp. z o.o. w piśmie skierowanym do Oddziału ZUS we W. wyjaśnił, że podczas składania wniosków zleceniobiorców do ZUS firma kierowała się interpretacją ustawy, zgodnie z którą przez datę złożenia wniosku o świadczenie postojowe, w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu (...)19, należy przyjmować datę złożenia wniosku do zleceniodawcy lub zamawiającego przez osobę uprawnioną (pismo (...) Sp. z o.o. z 11.2020 r. – akta rentowe).

Decyzją z dnia 26 stycznia 2021 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zobowiązał J. N. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia postojowego w kwocie 632,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, liczonymi od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu wypłaty świadczenia postojowego do dnia zwrotu. Zgodnie z uzasadnieniem decyzji organ rentowy w wyniku ponownej weryfikacji sprawy stwierdził, że świadczenie postojowe zostało odwołującemu wypłacone w zawyżonej wysokości (decyzja ZUS z 25.01.2021 r. – akta rentowe).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dokumentów. Wiarygodność materiału dowodowego nie budziła wątpliwości. Stan faktyczny sprawy był bezsporny, a istota sporu skupiała na interpretacji przepisów. W tym stanie rzeczy Sąd uznał zebrany materiał za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie której organ rentowy zobowiązał J. N. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia postojowego. Prawo do ww. świadczenia zostało przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1842 – dalej jako „ustawa (...)19”) – tzw. „tarczy antykryzysowej”.

Na wstępie należy zaznaczyć, że główne zadania pakietu regulacji, które składają się na „tarczę antykryzysową” dotyczą ochrony zatrudnienia oraz zmniejszenia obciążeń i zachowania płynności finansowej przedsiębiorców. Rozwiązania tam zawarte obejmują nie tylko przedsiębiorców zatrudniających pracowników, a więc zapewniających miejsca pracy, ale również osoby, które prowadzą pozarolniczą działalność gospodarczą i wykonują pracę na podstawie umów cywilnoprawnych. Wśród rozwiązań, które mają zapobiegać skutkom epidemii (...)19 w Polsce, jest wsparcie realizowane przez ZUS w postaci wypłacania świadczeń postojowych. W uzasadnieniu projektu nowelizacji, która dodała do komentowanej ustawy między innymi art. 15zq-15zx, podkreślono, że osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, innej umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, a także osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło, są szczególnie narażone na niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii (...)19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów. Rozwiązania legislacyjne obowiązujące już dużo wcześniej (możliwość skorzystania z odroczenia terminu płatności składek, układu ratalnego, umorzenia należności składek) w obliczu pandemii wywołanej (...)19 w wielu przypadkach okazały się niewystarczające, aby uchronić określone grupy podmiotów przed zatorami płatniczymi i upadłością, jak również brakiem środków finansowych przeznaczanych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Wprowadzając przepis art. 15zq ustawy (...)19 ustawodawca zaproponował możliwość pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią, czyli wykonujących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych i osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą. W oczywisty sposób przepis ten miał niejako „ratować” osoby wymienione w ustawie przed bankrutem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony również ochraniać gospodarkę przed zapaścią. Powyższe założenie wymaga uwzględnienia takiej wykładni celowościowej powyższych przepisów w kontekście oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji (por. wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 2 września 2020 r., IV U 1195/20).

Szczegółowe regulacje w zakresie świadczenia postojowego zawiera art. 15zq ustawy (...)19. Zgodnie z jego ust. 1 pkt 1, świadczenie postojowe przysługuje osobie wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia, inną umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowę o dzieło, zwane dalej „umową cywilnoprawną”. Świadczenie postojowe przysługuje przy tym, gdy w następstwie wystąpienia (...)19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności, odpowiednio przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna. (ust. 3). Na podstawie art. 15zq ust. 5 ww. ustawy, osobie wykonującej umowę cywilnoprawną świadczenie postojowe przysługuje jeżeli:

- 1) umowa cywilnoprawna została zawarta przed dniem 1 kwietnia 2020 r.;
- 2) przychód z umowy cywilnoprawnej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe, nie był wyższy od 300% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku;
- 3) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu.

Przepis art. 15zr ust. 1-4 ustawy (...)19 zawiera regulacje dotyczące określenia wysokości przyznawanego świadczenia postojowego. Świadczenie postojowe przysługuje w wysokości 80% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w 2020 r. nie więcej niż trzykrotnie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4 (ust. 1). W przypadku gdy suma przychodów z umów cywilnoprawnych w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskana w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe wynosi mniej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w 2020 r. świadczenie postojowe przysługuje w wysokości sumy wynagrodzeń z tytułu

wykonywania tych umów cywilnoprawnych (ust. 2). W przypadku zbiegu praw do więcej niż jednego świadczenia postojowego przysługuje jedno świadczenie postojowe (ust. 4).

Ustalenie prawa oraz wypłata świadczeń postojowych należy do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z art. 15zs ust. 1 ustawy (...)19, ustalenie prawa do świadczenia postojowego następuje na wniosek osoby, o której mowa w art. 15zq ust. 1, zwanej dalej „osobą uprawnioną”, składany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 1). Odmowa prawa do świadczenia postojowego następuje w drodze decyzji. Od decyzji o odmowie prawa do tego świadczenia przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach ustawy z 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego dla postępowań w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przepisy art. 83 ust. 5-7 i art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stosuje się odpowiednio.

Ponadto zgodnie z art. 15zx ust. 1 ustawy osoba, która pobrała nienależnie świadczenie postojowe, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. W myśl ust. 2 za nienależnie pobrane świadczenie postojowe uważa się świadczenie:

- 1) przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenie lub odpowiednio zleceniodawcę lub zamawiającego;
- 2) wypłacone osobie innej niż osoba uprawniona;
- 3) wypłacone w kwocie wyższej niż należna.

Jak wynika z uzasadnienia skarżonej decyzji organ rentowy uznał, iż w następstwie nieprawidłowego określenia przychodu w przypadku odwołującego doszło do nienależnej wypłaty świadczenia postojowego w kwocie 2.040 zł. Kluczową kwestią w sprawie miała data złożenia wniosku o świadczenie postojowe. Zgodnie z interpretacją organu rentowego za datę złożenia wniosku należy przyjąć datę jego złożenia przez zleceniodawcę. Tym samym wniosek został złożony w czerwcu, a w konsekwencji dla jego oceny należało przyjąć przychód za miesiąc poprzedzający (maj) w wysokości 0,00 zł, co miało prowadzić do ustalenia wysokości świadczenia na zasadach określonych w art. 15zr ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu (...)19 – tj., świadczenie postojowe jest równe kwocie przychodu wskazanej w umowie. Powyższe w ocenie organu oznacza, że odwołującemu wypłacono świadczenie postojowe w kwocie wyższej niż należna (2.040 zł zamiast 1.447,04 zł), zaś różnica podlega zwrotowi. Natomiast zgodnie ze stanowiskiem odwołującego, za datę złożenia wniosku należy przyjąć datę jego złożenia zleceniodawcy, a w konsekwencji przychód osiągnięty w marcu 2020 roku wynoszący 1.447,04 zł, co z kolei uprawniało go do świadczenia w wysokości przewidzianej w art. 15zr ust. 1 ww. ustawy.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy nie podzielił jednak interpretacji organu rentowego przyjętej za podstawę wydania skarżonej decyzji. Należy zwrócić uwagę, co ma znaczenie w realiach niniejszej sprawy, że składającym wniosek jest zleceniobiorca, a nie zleceniodawca, którego rola ogranicza się w istocie jedynie do przekazania wniosku Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Powyższe wynika jednoznacznie z art. 15zs ust. 2 ustawy (...)19, zgodnie z którego treścią w przypadku osoby wykonującej umowę cywilnoprawną wniosek składany jest za pośrednictwem odpowiednio zleceniodawcy lub zamawiającego. Oznacza to, że wniosek pochodzi od zleceniobiorcy, a natomiast zleceniodawca (płatnik) jest jego „przekazicielem”. Oprócz danych identyfikujących zleceniobiorcę i zleceniodawcę (ust. 3), odpowiednio zleceniodawca lub zamawiający załącza do wniosku:

- 1) oświadczenie potwierdzające:
 - a) niedojście do skutku lub ograniczenie wykonywania umowy cywilnoprawnej z powodu przestoju w prowadzeniu działalności, o którym mowa w art. 15zq ust. 3,
 - b) datę zawarcia i wysokość wynagrodzenia z tytułu umowy cywilnoprawnej,

c) uzyskanie przez osobę wykonującą umowę cywilnoprawną w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe, przychodu nie wyższego niż 300% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku,

d) otrzymanie oświadczenia od osoby wykonującej umowę cywilnoprawną, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu oraz o wysokości uzyskanych przychodów z innych umów cywilnoprawnych;

1) kopię umów cywilnoprawnych.

W orzecznictwie wskazuje się, że z perspektywy cytowanych wyżej przepisów, zwłaszcza pkt 1 lit d), dla oceny przesłanek nabycia prawa do świadczenia postojowego miarodajna powinna być data złożenia przez niego wniosku. W ocenie Sądu więc data takiego oświadczenia - a więc jednocześnie wniosku osoby ubiegającej się o świadczenie jest decydująca przy ocenie uprawnienia do świadczenia postojowego. Według tej daty organ rentowy winien badać, czy ubiegający się o świadczenie podlega czy też nie tym ubezpieczeniom. W tym dniu bowiem ubezpieczony składa oświadczenie o określonej treści, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywego oświadczenia. Składa więc wniosek do zleceniodawcy, który następnie przekazuje wniosek do organu rentowego, a więc w istocie wykonuje czynność o charakterze technicznym (zob. przykładowo: wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 3 września 2020 r., IV U 856/20; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 kwietnia 2021 r., VIII U 280/21). Argumentem przemawiającym za zasadnością powyższego stanowiska jest to, że przyjęcie, iż do oceny zasadności wniosku o świadczenie postojowe liczy się data jego wpływu do ZUS, mogłoby skutkować potencjalnym pokrzywdzeniem zleceniobiorców, którzy nie są przedsiębiorcami i nie decydują kiedy dokładnie wniosek zostanie w ZUS złożony, bo tej czynności dokonują za pośrednictwem innego podmiotu. W tym kontekście zwraca się uwagę na pewną nierówność zleceniobiorców i przedsiębiorców, w konkluzji czego powinno się przyjmować datę wystąpienia o złożenia wniosku do zleceniodawcy, co w przypadku odwołującego miało miejsce jeszcze w miesiącu kwietniu.

Przyjmując interpretację organu rentowego, uznać należy, że przekazanie wniosku z opóźnieniem niesłusznie narażałoby ubezpieczonego na kolejne konsekwencje, albowiem w związku z upływem czasu, jego oświadczenie co do braku innego tytułu do ubezpieczenia i o wysokości przychodu uzyskanej w miesiącu poprzednim mogłoby okazać się nieaktualne. Przedstawienie przez płatnika wniosku do organu rentowego z opóźnieniem, nie może wywoływać negatywnych konsekwencji dla rzeczywistego uprawnionego, bo w momencie złożenia wniosku nie ma on wpływu na jego dalszy los (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 27 kwietnia 2021 r., VIII U 775/21).

Warto w tym kontekście zaznaczyć, że zgodnie z art. 15zs ust. 7 wnioski o świadczenie postojowe można składać najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca w którym został ogłoszony stan epidemii. Ustawodawca wskazując na możliwość złożenia wniosków o przyznanie świadczenia postojowego najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został ogłoszony stan epidemii, nie uzależnił dotrzymania terminu od istnienia i wykazania przez wnioskodawcę przesłanek uniemożliwiających złożenie takiego wniosku w miesiącu bezpośrednio następującym po miesiącu, w którym spełniał przesłanki do uzyskania tego świadczenia. Nie można przy tym zakładać, że racjonalny prawodawca wprowadza przepis, który pozwala na złożenie wniosku o świadczenie postojowe po odwołaniu stanu epidemii, jednocześnie ustanawiając takie ograniczenia, które nie pozwalają w żadnym stanie faktycznym na uzyskanie świadczenia po złożeniu wniosku w tym czasie. Należy więc odwołać się do interpretacji przepisów zgodnej nie z jej literalnym brzmieniem, a celem w jakim zostały wprowadzone. W założeniu wprowadzenie świadczenia postojowego, jak wskazano na wstępie, miało bowiem na celu zminimalizowanie negatywnych skutków ekonomicznych rozprzestrzeniania się (...)19 występujących między innymi u osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą poprzez rekompensatę utraty przychodów z wykonywanej działalności. Przysługuje ono, gdy w następstwie (...)19 doszło do przestoju, obniżenia przychodów z działalności gospodarczej. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z 8 września 2020 r., III U 485/20).

Skoro zatem w niniejszym postępowaniu płatnik - zleceniodawca w dniu 22 czerwca 2020 r. dostarczył do ZUS wniosek o ustalenie prawa do świadczenia postojowego odwołującego, złożony przez niego w dniu 30 kwietnia 2020 r., to

według tej daty należy dokonać oceny przesłanek prawa do świadczenia, w tym wysokości osiąganego przechołu w miesiącu poprzedzającym złożenie wniosku – a więc w marcu 2020 roku. Uzyskany przez odwołującego przychód w tym miesiącu nie był zatem niższy niż 50% wynagrodzenia minimalnego, a tym samym wysokość świadczenia została prawidłowo ustalona jako kwota stanowiąca 80% minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w 2020 roku.

W konsekwencji powyższego za niezasadne należało uznać stanowisko organu rentowego, zgodnie z którym we wniosku został wskazany przychód z nieprawidłowego miesiąca, a tym samym, że wnioskodawca pobrał nienależne świadczenie w rozumieniu art. 15zx ust. 2 pkt 3 ustawy – w kwocie wyższej niż należna.

Mającą na względzie powyższe Sąd Okręgowy zmienił skarżoną decyzję i orzekając zgodnie z sentencją wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. stwierdził, że odwołujący nie jest zobowiązany do zwrotu nienależnego świadczenia w wysokości 632,96 zł.